

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๗ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๔๙

ศาสนาพระพุทธเจ้าเป็นมหาวิทยาลัยป่า

ก่อนจึงหัน

พวกที่มาวัดล้างถ้วยล้างจาน ให้เป็นธรรมดา เราวางตามาตลอดพวกล้างถ้วยล้างจาน แล้วตอนเย็นบางที่พระฝรั่งต้องไปล้างอีกที่หนึ่ง มันล้างไม่เสร็จมันวิ่งหนีพวกนี้นะ มาแย่งอาหารการกินใครได้มากได้น้อย แหมมันเบื่อเหลือเกิน เราดูไม่ได้นะ แล้วทั้งวันนั้น พระฝรั่งมาล้างตอนเย็น เรามาแทบทุกวันมาดู เลอะเทอะมากพวกนี้นะ เข้ามาอยู่ในวัดกลายเป็นเจ้าอำนาจบาตรหลวงป่าๆ ถิ่นๆ มีแต่มาหาอยู่หากินทั้งนั้น สลัดสังเวชมากนะ

ไปที่ไหนกิเลสมันจะแทรกเข้าๆ.เป็นใหญ่ๆ เลยกลายเป็นใหญ่เรื่องความเลวร้ายพวกนี้นะ ดูไม่ได้นะ ที่อยู่กุฏิหม้ออวยเหมือนกัน สองหลังนั้น ใครเป็นเจ้าของอำนาจอยู่ในนั้น เรารู้มานานแล้วนะ เดี่ยวจะไม่ได้เข้าวัดเรานะ ขึ้นวิญญูทีเดียว คนสกปรก คนเลอะเทอะ ท่านปฏิบัติธรรม มันมาเพื่ออยู่เพื่อกิน มายึดอำนาจไม่เข้าท่าเข้าทาง ดูไม่ได้นะ นี่ละฟังเอาเสียงธรรม พูดอย่างตรงไปตรงมา กิเลสมันอูบอิบๆๆ กินกัน ถ้าใครได้น้อยไม่ล้างจานล้างถ้วย หนีไปเลย ปล่อยให้ผู้ได้มากกว่าเพื่อนล้างถ้วยล้างจาน พวกนี้ก็ไมล้าง ตกลงพระฝรั่งไปล้าง มันดูไม่ได้นะพวกนี้ มาเลอะเทอะมาในวัด จำให้ตึนนะ

นี่พูดไม่ได้เหมือนใครพูด ขาดสะบันไปเลย ถ้าลงอะไรก็ดี ทางธรรมนี้จะไม่รออะไรทั้งนั้น ทำเจ้าของก็แบบเดียวกัน ถึงขั้นขาดสะบันขาดเลยทีเดียว ชีวิตไม่มีความหมาย เอาธรรมเป็นกฎเป็นเกณฑ์เลยทีเดียว มันเลอะเทอะขึ้นเรื่อยนะพวกนี้นะ แล้วพวกที่ไปล้างถ้วยล้างจานอยู่ในครั้นนั้นก็แบบเดียวกัน พวกเปรตพวกผีแทรกอยู่ในนั้นก็ มี อยู่ที่นี่ก็มี เรารู้หมด มันสกปรกเกินกว่าที่จะนำมาคิดมาพูด เสียเวล่ำเวลา เสียคุณค่าคำพูด แต่เมื่อทนไม่ไหวมันมาเกี่ยวโยงทับหัวเราอยู่ก็ต้องได้พูดอย่างนี้

พวกนี้พวกเลอะเทอะ ดูไม่ได้นะพวกนี้นะ มันเป็นอย่างไง เข้ามาวัดเพื่อการอบรมศีลธรรม มันมาอบรมตั้งแต่แบบที่ดูไม่ได้นี่ เป็นยังไงพวกนี้นะ ใครอยู่ช่องไหนๆ ดูไม่ได้นะ ในย่านกุฏิหม้ออวยนี้มี ทั้งหญิงทั้งชายมันไปตั้งทัพอยู่ในนั้น สะแตกอะไรอยู่ในนั้น เข้าใจไหม แล้วโกยออกไปบ้านเรือน อะไรควรลักรควรลอบเอาไปลึกๆ ลับๆ อยู่ในนั้น คำๆ มีดๆ มาแอบมาแฝงขนไปกิน มันดูรู้หมด วันนี้เป็นวันพูด รู้มาประจำๆๆ เห็นว่าของเลอะเทอะ เมื่อไม่พูดก็ยิ่งจะเลอะเทอะไปอีก ต้องพูดๆ

ระวังให้ตี ถึงเวลาแล้วไล่ออกเลย ไม่ให้เข้ามาเกี่ยวข้องกับวัด พวกนี้มาหาอยู่หา กิน มาหารายได้ ใครไม่ให้รางวัลมันไม่ทำอะไรให้เดี๋ยวนี้นะ พวกเปรตมาแอบอยู่ในวัด นี้นะ จำหรือยังพวกนี้ล่ะ เลอะเทอะที่สุด แหม พวกหน้าด้าน มันแทรกอยู่ทุกแห่งทุกหน ไปในครัวก็ไปเป็นอยู่ในครัว ออกมาก็มาเป็นอยู่ที่นี่ มันเลอะเทอะขนาดนั้น แหม จะดูไม่ได้นะ ให้พร

หลังจั้งหัน

(สำนักสงฆ์เสด็จ อ.สังขละ จ.สุรินทร์ ทำจดหมายกราบถวายสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน ตั้ง ณ สำนักสงฆ์เสด็จ อ.สังขละ จ.สุรินทร์ ออกอากาศด้วยคลื่นความถี่ เอฟ เอ็ม ๙๗.๗๕ เมกกะเฮิซ ซึ่งรับสัญญาณ ๑๐๐% จากสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชนบ้านตาด ขอถวายเสาส่ง ๑๒ เมตร เครื่องส่ง ๕๐ แต่ใช้ส่งเพียง ๓๐ วัตต์ แผลงเบย์ เสาอากาศ พร้อมอุปกรณ์ต่างๆ ให้เป็นสมบัติของสงฆ์วัดป่าบ้านตาด) เราเทศน์หมดเลยนะตอนช่วยชาติ จังหวัดไหนๆ ไปหมดเลย เทศน์ทุกจังหวัด นอกจากนั้นยังแยกไปทางอำเภออีก จากจังหวัดนี้ เทศน์ที่จังหวัดนี้แล้วไปเทศน์ที่อำเภอ ธรรมะทั้งหมดจะเข้ามาทางวิทยุแหละ ดูเหมือนเขาจะอัดเทปออกจากเทปเข้าทางวิทยุ เลยกว้างขวางมากทั่วประเทศไทย เวลานี้ก็สถานีแล้ว (๙๗ ครั้ง) ๙๗ สถานีแล้ว ทั่วประเทศไทยนี้ ๙๗ สถานี ที่เป็นสถานีเสียงธรรม ไม่ได้มีเรื่องโลกเรื่องสงสาร เรื่องเพลิดเรื่องเพลิน เรื่องเพลงไม่มี เป็นธรรมล้วนๆ ออกๆ เลย ๙๗ สถานี

ธรรมที่ออกเหล่านี้ส่วนใหญ่เป็นธรรมที่หลวงตาออกแสดง ออกไปหลายทาง เทศน์ทั่วๆ ไปมีอัดเทปเอาไว้ ส่งไปก็มี แล้วก็มีการบูรณาจารย์ทั้งหลายมาช่วยบ้าง แต่เล็กน้อย ส่วนใหญ่เป็นเรื่องเราออกหน้าออกตาสมบุกสมบัน เป็นตายก็หลวงตาบ๊วละ ออกเพื่อพี่น้องทั้งหลาย เทศน์ทั่วประเทศไทย เทศน์เหล่านี้เป็นเสียงธรรมล้วนๆ ออกจะไม่มีคำว่าสูงว่าต่ำ ลูบๆ คลำๆ ลูบหน้าปะจมูก เห็นแก่หน้าแก่ตาคนนั้นคนนี่ ซึ่งเท่ากับเห็นแก่หน้าแก่ตากิเลส แต่ธรรมนี้ตรงไปตรงมา ดังที่พูดเหล่านี้ละ ท่านทั้งหลาย ฟังเอา นี่คือเสียงธรรม

พูดไม่มีหลอกมีลวง พูดอย่างตรงไปตรงมา ผิดบอกว่าผิด ถูกบอกว่าถูก การปฏิบัติธรรมถ้าไม่ตรงไปตรงมาอย่างนั้นแกก็เลสไม่ได้ กิเลสมันตัวหลายแง่หลายองศา ธรรมะนี้เอาให้ขาดสะบั้นไปเลย เรียกว่าธรรม แล้วธรรมที่ออกนี้ฟังว่า ๙๐ กว่าสถานีนี้ ส่วนมากจะเป็นธรรมของหลวงตา ครูบาอาจารย์ทั้งหลายท่านก็ช่วยบ้างเล็กน้อย โดยออกจากเทปไปเข้าทางวิทยุ สำหรับเราออกหลายแบบหลายฉบับ จะเป็นแบบใดฉบับใดก็ตามเราเป็นที่แน่ใจในธรรมทั้งหลายที่เราแสดงออกไปในธรรมทุกชั้น แน่ใจว่าไม่ผิด บอกไม่ผิดเลย เพราะถอดจากหัวใจที่ผ่านมาแล้วจากการปฏิบัติ

ผิดถูกชั่วดีการปฏิบัตินี้จะเป็นเครื่องกลั่นกรองเต็มเหนี่ยวๆ จนเป็นผลขึ้นมาเป็นที่พอใจ แล้วก็นำผลนั้นออกแสดงแก่โลก จึงเป็นที่แน่ใจว่าไม่ผิด จะเป็นธรรมชั้นใดก็ตาม เราอดออกมาจากหัวใจล้วนๆ เลย แต่ส่วนมากปัจจุบันนี้มักจะได้เทศน์แต่สาธารณะ ที่เรียกว่าแกงหม้อใหญ่ แกงหม้อเล็กหม้อจืดไม่ค่อยมี มีตั้งแต่ต้นๆ ที่อยู่เยียบๆ ธรรมะสะเทือนโลก เทวบุตรเทวดาอินทร์พรหมได้ฟังหมดธรรมะของเรา เฉพาะอย่างยิ่งศาลาวัดป่าบ้านตาดข้างบน ประชุมเทศน์อัดเทปเอาไว้ ออก

ทีนี้เวลาไปเทศน์ในที่ทั้งหลายที่ออกทางวิทยุ คือออกจากอันนี้เอง เป็นธรรมะแกงหม้อเล็กหม้อจืด เรียกว่าธรรมะเด็ดขาดๆ เดี่ยวนี้ไม่ค่อยได้ออกแหละธรรมะประเภทนั้น และไม่ค่อยมีโอกาสที่จะเทศน์สอนพระในวัดป่าบ้านตาดของเราเหมือนแต่ก่อน แต่ก่อนเป็นกฎเกณฑ์อยู่ในตัวของเรานี้เอง ซึ่งเป็นผู้ปกครองหมู่เพื่อน ถึงเวลาจะประชุมก็สั่ง วันนี้เวลาเท่านั้นประชุม ไม่นัดไว้ว่ากำหนดเท่านั้นวันเท่านั้นวัน เราไม่กำหนด เราถือโอกาสธาตุขันธ์ของเรา เมื่อว่างเมื่อไรก็บอก วันนี้เวลาเท่านั้นประชุมเทศน์ พระท่านจะมารวมก่อนเวลาเล็กน้อย เรามาก็นั่งเทศน์เลย ไม่มีประชาชนญาติโยมเข้าไปเกี่ยวข้อง มีแต่เทศน์เรื่องข้อวัตรปฏิบัติธรรมะแกงหม้อเล็กหม้อจืดขึ้นไปเรื่อย ๆ เลย

นั่นเรียกว่าธรรมะที่กลั่นกรองออกมาจากหัวใจ เทศน์ไม่มีคำว่าสะทกสะท้านว่าจะผิดไป คือเป็นที่แน่นอนอยู่ในหัวใจหมดแล้ว ชัดตรงไหนออกตรงแนวๆ เลย นี่เรียกว่าธรรมะแท้ ธรรมะที่เราศึกษาเล่าเรียนมานั้นมาเป็นปากเป็นทางเพื่อการปฏิบัติให้ได้ผลเป็นของตัวขึ้นมา ทางภาคปริยัติที่เราเรียนมานั้นยังไม่จัดว่าเป็นสมบัติของเรา เพราะเป็นความจดจำ เพียงเป็นปากเป็นทาง ให้ดำเนินตามนั้นแล้วด้วยภาคปฏิบัติแล้วก็เป็ผลขึ้นมา ทีนี้ผลเหล่านี้เป็นสมบัติของตัวโดยแท้ๆ

เริ่มแต่จิตสงบ นี่เป็นสมบัติของตัวแล้ว สงบมากน้อยเป็นสมบัติของตัว จนกระทั่งออกทางด้านปัญญา พินิจพิจารณากว้างแคบลึกตื้นหนาบางขนาดไหนเรื่องภายในจิตตภาวนาจะกว้างขวางมากที่เดียว ในคัมภีร์ไม่ได้มีมาก ออกจากหัวใจของผู้ปฏิบัติ มีมากจริงๆ ไม่มีสิ้นสุด ตามแต่เหตุผลโลกที่มาเกี่ยวข้องมากน้อย เหมือนไฟได้เชื้อจะลุกลามไปเรื่อยๆ ไปเลย ธรรมที่เป็นภาคปฏิบัติซึ่งเป็นสมบัติของตัวโดยแท้แล้ว เช่น พระพุทธเจ้าและสาวกทั้งหลาย ท่านมีธรรมเป็นสมบัติของท่านเอง จากภาคปฏิบัติ

นั่นละเป็นสมบัติของตัวแท้ แก้กิเลสไปโดยลำดับจนกระทั่งกิเลสสิ้นไปโดยสิ้นเชิงไม่มีเหลือ ทีนี้ก็มีแต่ธรรมล้วนๆ ในหัวใจดวงนั้น ไม่มีกิเลส ตั้งแต่วันกิเลสขาดสะบั้นลงไปจากใจ ตัดสินใจโดย สนฺทสิญฺญโก ชั้นสุดท้าย คือเห็นผลงานของตนสมบูรณ์

เต็มที่ ในขณะที่กิเลสขาดสะบั้นลงไปหมดโดยสิ้นเชิงแล้ว ธรรมะก็ขึ้นเต็มเหนี่ยวเลย เต็มหัวใจ ที่นี้มีแต่ธรรม ภายในหัวใจมีแต่ธรรม กิเลสความโลภความโกรธความคะตุนหา มากน้อยไม่มีเลย หมด ถ้าใช้ก็ใช้แต่เป็นกิริยา กิริยาคล้ายๆ กับโลกก็มี แต่เป็นธรรม ในนั้นๆ หมด ไม่มีกิเลสเข้ามาแฝง

นั่นละธรรมล้วนๆ ในหัวใจ การอยู่การกินการไปการมาทุกอย่างเป็นอิสระเต็ม ตัว ไม่มีว่าเป็นน้อยต่อผู้ใด นี่ละเรียกว่าธรรมเต็มหัวใจ กิเลสไม่เข้าไปแฝงได้เลย ธรรม เต็มดวงเต็มหัวใจแล้วนั่นละ พระพุทธเจ้า พระสาวกทั้งหลายท่านออกแสดง ท่านจึงไม่มีคำว่าสะทกสะท้านกับสิ่งใด คำว่าสิ่งใดก็หมายถึงสมมุติ สมมุติก็หมายถึงกิเลส เมื่อ กิเลสสิ้นลงไปแล้วก็เหลือแต่ร่างสมมุติ ก็พูดตามร่างสมมุติไปอย่างนั้น ดีชั่วไปอย่าง นั้นๆ ส่วนจิตของท่านเป็นจิตที่บริสุทธิ์ล้วนๆ แล้ว นั่นละสาวก

ครั้งพุทธกาลบวชมาเพื่อทางพ้นทุกข์ บวชออกมาตั้งแต่พระราชามหากษัตริย์ ไม่น้อยนะในครั้งพุทธกาล พระราชามหากษัตริย์ เสด็จออกบวช เข้าป่าเลย ไม่สนใจกับการบ้านการเรือน ทุกอย่างไม่สนใจ สนใจแต่อรธแต่ธรรม พอออกมาแล้ว อ้าว องค์กรนี้ สำเร็จพระโสดา องค์กรนี้สำเร็จพระสกิทาคา องค์กรนี้สำเร็จพระอนาคา องค์กรนี้สำเร็จ พระอรหันต์ สุดท้ายก็ไปรวมที่พระอรหันต์ เป็นสงฆ์ สรรณ คัจฉามิ แก่โลกทั้งหลาย ต่อไป จนกระทั่งทุกวันนี้

นั่นละ สงฆ์ ประเภทที่ได้มาจากมหาวิทยาลัยป่า เข้าใจใหม่ ศาสนาพระพุทธเจ้า เป็นมหาวิทยาลัยป่าทั้งนั้น สอนบรรดาพระเจ้าพระสงฆ์ พอบวชเสร็จแล้วก็ รุกขมูล เสนาสน์ นิสุสาย ปพพชชา ตตฺถ เต ยาวซีว อุตฺสาโห กรณียโธ บรรพชาอุปสมบทแล้ว ให้ท่านทั้งหลายไปอยู่ตามรุกขมูลร่มไม้ ในป่าในเขา ตามถ้ำเงื้อมผา ป่าช้า ป่ารกชัฏ ที่ แฉงลอมฟาง อัมโพกาสต่างๆ อันเป็นที่สะดวกแก่การบำเพ็ญภาวนา ปราศจาก สิ่งรบกวน แล้วให้ท่านทั้งหลายพยายามอยู่ และบำเพ็ญในสถานที่เช่นนั้นตลอดชีวิต เกิด นี่เป็นอนุศาสน์ ทรงประทานโอวาทให้แก่พระสงฆ์ในครั้งพุทธกาล

ทุกวันนี้บวชก็ต้องเอาแบบนี้สอนลูกศิษย์ลูกหา ไม่สอนไม่ได้ขัดต่อการบวชของ อุปัชฌาย์ ต้องสอนเรื่อง รุกขมูลเสนาสน์ แม้อุปัชฌาย์จะไม่ชอบในป่าในเขา ตำนานิตี เตียนในป่าในเขาว่าเป็นพระวิกลจริตอะไรพระที่อยู่ในป่า เตียนนี้อุปัชฌาย์ปลอมๆ นั้น มันมักว่านะว่า พระที่อยู่ในป่าในเขาเป็นพระวิกลจริต อุปัชฌาย์นั้นมันเลยวิกลจริต มัน เป็นบ้าไปแล้ว มันไม่มองดูหน้าพระพุทธเจ้าที่สอนเป่ากระหม่อมมันมาว่า รุกขมูล เสนาสน์ มันลืมนั่น

เวลานี้ศาสนาเป็นศาสนาให้กิเลสกล่อมเกลา กลายเป็นศาสนาที่ทำให้คนให้ลืมนั่น ไป ไม่ได้เป็นศาสนาให้คนรู้เนื้อรู้ตัว ผิดกันมากนะเวลานี้ ในวัดก็กลายเป็นส้วมเป็น

ถ่านไปแล้ว ในวัดนั้นนะเป็นส้วมเป็นถ่าน ในส้วมในถ่านนั้นก็ยังมีแต่มูลแต่คูด คือความปฏิบัติเหลวแหลกแหวกแนวของพระของเณรในวัด เรียกว่าวัดส้วมวัดถ่าน วัดมูลวัดคูดเต็มไปหมดเวลานี้ ไม่ใช่วัดชำระกิเลสตัดมหาอาสวะตามทางของศาสดาที่สอนไว้สอนอย่างนั้นเวลานี้ ไม่สอนมันก็ตั้งกันไปเอง ที่พระพุทธเจ้าสอนมันยังหลบหลีกไปอีกว่า พระอยู่ในป่าเป็นพระวิกลจริต ถ้าไม่เลยบ้าไปแล้วมันจะมาสอนคำนี้ไม่ได้

วิกลจริตที่ไหน พระพุทธเจ้าก็จอมศาสดาที่อยู่ในป่า ศาสนาพระพุทธเจ้าสอนให้อยู่ในป่ามากต่อมาก สำหรับพระเจ้าพระสงฆ์ชั้นนี้เลยให้อยู่ในป่า แล้วทำไมพระอยู่ในป่าจะกลายเป็นพระวิกลจริตไป ถ้าไม่เหยียบหัวพระพุทธเจ้าไปพูดคำนี้ไม่ได้นะ ต้องหยาบโหลนสุดยอดแล้วถึงจะพูดคำนี้ได้ แล้วทุกวันนี้มันก็มี พูดว่าพระอยู่ในป่าเป็นพระวิกลจริต นั้นฟังซินะ มันเลขขนาดไหนพระประเภทนี้ เลวสุดเลว เป็นอุปชฌาย์เขาก็เป็นอุปชฌาย์ท่านสอนให้อยู่ในป่าในเขา แต่อุปชฌาย์นี้ผู้ที่อยู่ในป่าในเขาบอกว่าพระวิกลจริต ฟังซินะ มันเลขขนาดนั้นละทุกวันนี้ ศาสนาจึงหามรรคหาผลไม่ได้

ใครจะปฏิบัติธรรมนี้หัวเราะเยาะเย้ยกัน แต่วิ่งตามกิเลสหัวซุกหัวซุนจนไม่มีวันมีคืน จะเป็นจะตายป่าช้าไม่มี นั้นเพลินกันไม่มีวันรู้เนื้อรู้ตัว ท่านสอนให้ไปทางอรรถทางธรรมเพื่อความรู้เนื้อรู้ตัวมันไม่ยอมฟังเสียง เวลานี้เป็นอย่างนั้น สำหรับวัดป่าบ้านตาดเราพูดตรงๆ เราปฏิบัติตามแบบฉบับของพระพุทธเจ้า ไม่ว่าธรรมไม่ว่าวินัยเคลื่อนไม่ได้สำหรับวัดนี้ พระจะมีมากน้อยกฎระเบียบอยู่ในธรรมในวินัย เป็นธรรมที่ร้อยกรองเอาไว้เรียบร้อย เหมือนดอกไม้ที่ร้อยกรองแล้วนำดู ออกไปขายที่ไหนเขาก็ซื้อ

ตามทางสี่แยกสามแยกไฟเขียวไฟแดงมีที่เขายายดอกไม้ต่างๆ ไป เขาก็ซื้อกันด้วยความอนุเคราะห์เห็นอกเห็นใจกัน ดอกไม้ก็สวยงาม นี่ละร้อยกรองกันด้วยธรรมด้วยวินัย เป็นความสวยงามเหมือนกับเขาร้อยกรองดอกไม้ไปขายตามทางสามแยกสี่แยกไฟเขียวไฟแดงนั้นแหละ พระมีมากขนาดไหนอยู่ในระดับเดียวกันหมด คือพระวินัยแบบฉบับเดียวกัน ส่วนธรรมมียิ่งหย่อนต่างกันอยู่บ้างตามอำนาจแห่งความสามารถท่านก็ไม่ปรับโทษ แต่พระวินัยนี้ปรับทันทีเลย ผิดพลาดไม่ได้ปรับๆ จึงต้องปฏิบัติให้เป็นระเบียบเดียวกัน

เราพูดตามความสัตย์ความจริง ในวัดนี้พระเณรเราจะปฏิบัติเป็นแบบเดียวกันหมด จะมาให้แสดงหุแสดงตาจากธรรมวินัยไม่ได้เลย เอาให้ตรงแนวๆ ส่วนธรรมก็ตะเกียกตะกาย เดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนามีสติตั้งตึงเนื้อติดตัว มีปัญญาคอยสอดส่องดูความเคลื่อนไหวของใจตนเสมอ นี่เรียกว่าผู้มีความเพียร เป็นผู้ไม่ค้อยเปลอตัวง่าย ๆ และกิเลสก็จะไม่ค้อยลุกลามได้อย่างง่ายดาย ปฏิบัติตนด้วยความสงบเรียบร้อย

กิเลสค่อยหลุดลอยออกไปๆ ก็กลายเป็นจิตที่สว่างามขึ้นมาด้วยศีลด้วยธรรม นั่นท่านปฏิบัติของท่านอย่างนั้น

แล้วไม่มีใครที่จะกล้าเขียนกล้าบอกอย่างที่หน้าวัดป่าบ้านตาด นี่เราเขียนไว้เอง นั่นเห็นไหมหน้าวัด “ที่นี่เป็นวัด เป็นสถานที่ภาวนาเพื่อความสงบใจ ไม่มีกิจจำเป็นไม่ควรมาเที่ยวเล่นพ่วน” เราไปเขียนไว้เอง สั่งพระให้เขียนตามที่เราไปช้บอกเลย นี่ละธรรมเหนือโลกอย่างนี้เอง โลกมันเข้ามาจุ่นจ้านุ่นวายมีแต่สัวมแต่ถาน เข้ามาในวัด แยกสัวมแยกถานเข้ามา โอ้อ่าฟูฟ่านะเข้ามาในวัด กิเลสมันมันชอบอวดชอบโอ้อ่าฟูฟ้า ธรรมะท่านไม่ชอบ แต่ธรรมะดูอย่างถนัดใจ ดูโลกสกปรกดูอย่างถนัดใจ

กิเลสดูธรรมไม่มีมันไม่สนใจในธรรม มาแบบโอ้อ่าฟูฟ้า จึงต้องได้เขียนประกาศเอาไว้ วัดนี้บวชมาเสาะแสวงหาธรรม ไม่ได้บวชมาหาศหาลาภหาสมบัติเงินทองข้าวของร่ำรวยด้วยสมบัติวัตถุต่างๆ ไม่มีสำหรับวัดนี้ มีตั้งแต่ทางจงกรมให้เป็นเวลานั้นแหละธรรมเจริญ นั่นเขียนไว้เห็นไหม ไม่มีอะไรใหญ่ยิ่งกว่าธรรม เพราะฉะนั้นจึงไม่ควรเอาวัตถุต่างๆ เข้ามาอวดธรรม วัตถุเหล่านี้เหมือนสัวมเหมือนถาน เทียบกับธรรมที่อยู่ในหัวใจของผู้ปฏิบัติแล้วสว่างามจ้ครอบโลกธาตุ สิ่งเหล่านี้มันครอบที่ไหน มันครอบไปไหนเป็นไฟตรงนั้นๆ ส่วนธรรมครอบไปตรงไหนเย็นสว่างามไปหมด นั่นมันต่างกัน จึงต้องเขียนไว้ นั่น ใครเป็นคนเขียน ก็หลวงตาบัวเป็นเจ้าของาวาสวัดนี้เขียนไว้ นั่น

ดูเอาพี่น้องทั้งหลาย ไม่ได้ทำทาย เอาความจริงออกพูด อย่ามาเที่ยวเล่นพ่วน อย่าเอาสมบัติเงินทองข้าวของมาอวด อย่าเอายศถาบรรดาศักดิ์มาอวดธรรม สิ่งเหล่านี้เหมือนมูตรเหมือนคูด ไม่สว่างามนำเคารพบูชาทั่วแดนโลกธาตุเหมือนธรรม นั่นท่านสอนเอาไว้เขียนไว้ นั่นดูเอา มาพ่วนๆ พ่วนๆ ไม่ได้นะ ไม่มีใครพูดเพราะเกรงกิเลส เขาก็กิเลส เราก็กิเลส เกรงเขาเกรงเราแล้วพูดไม่ออก สิ่งที่แสดงออกมีแต่มูตรแต่คูด นั่นถ้าเป็นธรรมแล้วออกสวยงามที่เดียว ปฏิบัติชึนะ ให้จิตใจสว่างกระจ่างแจ้ง อะไรจะมาเสมอใจที่สว่างกระจ่างแจ้งด้วยอรรธด้วยธรรมไม่มีในโลกนี้

พระพุทเจ้าพระสาวกทั้งหลายท่านสอนโลกด้วยความสว่างาม โลกมีทุกข์ท่านสอนโลกด้วยความไม่มีทุกข์ สอนโลกด้วยความเมตตาล้วนๆ ท่านไม่มีทุกข์ในหัวใจ เพราะฉะนั้นท่านจึงสอนได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย พวกเรานี้แบกกองทุกข์ไป สอนเขาก็โดนทุกข์สอนเราก็ก่อนทุกข์ ต่างคนต่างโดนทุกข์ชองกันและกันไม่กล้าแสดง เกรงใจเขา เกรงใจเรา เกรงใจมูตรใจคูดเหมือนกัน คือใจเขาก็มูตรคูดใจเราก็กมูตรคูด เลยไม่ทราบใครจะสอนใครว่าไ้ ก็อ้อๆ ออกๆ ไปตามกันไปอย่างนั้น สุดท้ายก็มีแต่ความเลอะเทอะ ในวัดในวาในบ้านในเมืองที่ไหนมีแต่ความเลอะเทอะ หากความเป็นขึ้นเป็นอันเป็นกฎ เป็นระเบียบที่สวยงามตาเพื่อความสงบใจไม่มี นี่ละธรรม ถ้าปราศจากธรรมแล้วไปที่

ไหนใครอย่าเอากิเลสมาอวด กิเลสคือส้วมคือถ่าน กองใหญ่ขนาดไหนก็เหมือนกอง
มูลรอกองคูถมันวิเศษวิโสอะไร ธรรมนี้สั่งางามอยู่ในหัวใจของพระพุทธเจ้าเพียง
พระองค์เดียวส่ง่าไปหมดสามแดนโลกธาตุ เทวดาอินทร์พรหมกราบไหว้ทั้งนั้น

กองมูลรอกองคูถใครไปกราบไหว้มัน ส่วนกองอรรถกองธรรมนี้กราบไหว้ทั้งนั้น
พระพุทธเจ้าพระสาวกไปไหน เทวบุตรเทวดาอินทร์พรหมกราบไหว้บูชาเป็นขวัณดา
ขวัณใจตลอดไป นอกจากนั้นยังมีประชาชนอยากพบอยากเห็นอยากกราบอยากไหว้
เพราะสิ่งที่เป็นมหามงคลอยู่ในตัวของท่านในองค์ของท่าน ด้วยความเป็นธรรมของใจ
นั้นต่างกันอย่างไร ไม่ใช่เป็นแบบที่เรามองดูหน้าพระไม่อยากมอง ถ้ามองก็คอยแต่จะ
เอาทำเอาสิบ อาตมากำลังสร้างนั้นอาตมากำลังสร้างนี้ สร้างโบสถ์สร้างวิหารสร้างศาลา
การเปรียญ สร้างหอปราสาทจะเอาไปแข่งหอปราสาทชั้นดาวดึงส์ ยังขาดเงินเท่านั้น
ล้านเท่านี้ล้าน แล้วใครจะอยากมองหน้าล่ะ

เห็นก็เอาจริง ๆ มีแต่ขอ ขอไม่หยุดไม่ถอย เลยกลายเป็นศาสนาขวานขวาน
เมืองไป ศาสนาพระพุทธเจ้าไม่กวานใคร พอทุกอย่างแล้ว จึงเป็นศาสนาที่ควรแก่การ
สอนโลก พระพุทธเจ้าพอ พระสาวกทั้งหลายท่านพอ ใครเข้ามาวัดมาวาท่านไม่ได้หวัง
เอาดอกเบีย้กำไรอะไรจากเขา ท่านพอทุกอย่างแล้วอยู่ในหัวใจของท่าน เขามากก็เพื่อจะ
มาพึ่งวัดพึ่งวา ควรแนะนำสั่งสอนมากน้อยเพียงไรท่านก็สอนไปตามอรรถตามธรรม
ท่านไม่ได้มาหวังอะไรกับเขา ท่านพอตัวของท่านทุกอย่าง นี้เรียกว่าพระ เรียกว่า สงฆ์
สรณั คจฺฉามิ พอทุกอย่าง ไม่ได้หิวได้โหยโรยแรง ใครมากคอยแต่จะกวานกระเป่าเขา
อันนั้นมันเปรตมันผี ไม่ใช่พระ ให้พากันจำเอา

นี่ละเอาธรรมออกพูดพูดอย่างนี้ ให้ต่างคนต่างปฏิบัติ ถ้าธรรมเข้าสู่ใจความจน
ความมีภายนอกนั้นมันจะจางไป ๆ พอธรรมเข้าสู่ใจความอบอุ่นแน่นหนามันคงจะ
เกิดขึ้นที่ใจ ๆ สิ่งเหล่านั้นมีบ้างไม่มีบ้างหรือไม่มีไม่สนใจ สู้สมบัติภายในคืออัสสมบัติ
เรียกว่าธรรมอยู่ในใจ ธรรมสมบัตินี้ไม่ได้ นั้น ให้พากันดูธรรมภายในใจบ้าง อย่าเป็น
บ้าตั้งแต่วัตตุภายนอก แล้วก็เอาวัตตุนั้นมาอวดกัน วัตตุนั้นมาอวดกัน แล้วก็ยื้อแย่งแข่ง
ดีกัน รบราฆ่าฟันกัน ด้วยการแย่งชิงในสิ่งเหล่านี้แหละ

ไอ้พวกมูลรพวาคูถนี้ มีเท่าไรไม่พอดได้เท่าไรไม่พอ แย่งกันกิน ๆ ผู้ใหญ่เท่าไร
ยังมีอำนาจปาเถื่อนมาก กัดไปกินไปกลืนไป ผู้น้อยเลยไม่มีตับมีปอดจะให้กิน เวลานี้
กิเลสเป็นใหญ่เป็นอย่างนั้น ถ้าธรรมเป็นใหญ่เฉลี่ยทั่วถึงกันหมดให้สม่าเสมอ เอ้า พุด
แล้วก็ยื่นเข้ามาในวัดป่าบ้านตาด ท่านทั้งหลายดูไหมพระท่านจัดอาหารตอนเช้า นั้นละ
ท่านจัดเพื่อความเสมอภาค เป็นธรรมที่สุด ท้องท่านกับท้องเพื่อนฝูงที่อยู่ในวัดในวา
เสมอกันหมด ไม่เห็นแก่ปากแก่ท้องของตัวเองคนเดียว มองให้ทั่วถึงกัน มีมากมีน้อยให้

เป็นไปด้วยความเสมอ อบอุ่น นี่ท่านทำอย่างนั้นนะ ดูซิเวลาท่านจัดอาหาร บกพร่องทางไหน ๆ ท่านจะแยกจะแยะให้สม่ำเสมอ

อยู่ในวัดนี้ก็เหมือนอวัยวะเดียวกัน ยื่นเข้าปากนี้บีบมันส่งถึงอวัยวะทุกสัดส่วน ส่วน อันนี้ในวัดนี้แยกไปทางไหนก็เป็นเหมือนอวัยวะเดียวกัน มันก็ถึงกันทุกสัดส่วน เพราะฉะนั้นความเสมอภาคท่านจึงทำให้เสมอกันหมด ให้พากันจำเอา ปากเขาปากเราเหมือนกัน ปากอวัยวะเดียวกัน วัดเดียวกัน อยู่ด้วยกันต้องมีความเสมอภาคอย่างนั้น จะเห็นนั่นว่าใหญ่เห็นนี้ว่าน้อยไม่ได้เสีย ผิด ลำเอียง ธรรมไม่มีคำว่าเอียง พากันจำเอานะ เอละพอ

เมื่อวานนี้ไปบึงกาฬ ก็อย่างนั้นแล้ว บึงกาฬนี้ตีกลองสามหลังใหญ่ ๆ เสียหมด เครื่องมุง เขามาขอคราวก่อน ขอที่แรกขอรถให้รถ ขอที่สองขอเครื่องมุงให้หมดสามหลัง เมื่อวานนี้ติดตามไปดู กำลังมุงกัน อย่างนั้นแหละไปที่ไหนช่วยตลอด แล้วนอกจากนั้นที่เป็นพื้นฐานก็คือ โรงพยาบาลได้ก็ตามให้โรงละสองหมื่น ๆ เป็นพื้นฐานตลอด ส่วนขาดเหลือเท่าไรว่ากันไป อย่างนั้นแหละช่วย เมื่อวานนี้ไปบึงกาฬ เขากำลังมุงตีกลองสามหลังนั่นนะไม่ใช่เล่นนะ รื้อออกหมด เพราะเราสั่งให้รื้อหมดเลย เอ้า ๆ ขึ้นใหม่ ๆ เท่าไร ๆ ถึงไหนถึงกัน ไม่ต้องบอกราค่าราคา ถ้าเราว่าเอาให้ว่าให้เลย สามหลัง เอ้า สามหลังให้เลย เดียวนี้เขากำลังมุงสามหลังยังไม่เสร็จ

ทางภูเขียวกั้กำลังขึ้น นั่นก็ตีกลองขึ้น เขากะไว้ประมาณ ๑๐ ล้าน อย่างนั้นละไปที่ไหนช่วยตลอด เงินก็เงินของพี่น้องทั้งหลายนั่นละ ได้มาไม่ได้อยู่ในวัดนี้ ไม่ให้อยู่ วัดนี้สมบูรณ์แบบทุกอย่างแล้ว บิณฑบาตตอนเช้าจะกินให้ตายก็ได้ อาหารการบริโภคไหลเข้ามา ๆ พระไม่รู้จักประมาณกินให้ตายก็ได้ นี่พอแล้ว อันไหนที่ยังบกพร่องเฉลี่ยไป ๆ เพราะฉะนั้นสมบัติเงินทองข้าวของต่าง ๆ ที่มีมาในวัดนี้จึงไม่ให้อยู่ ออกหมดเลย วัดถูกลีงของต่าง ๆ นี้ได้มากกระจายออก ปัจจัยก็เหมือนกัน พอเสมอกันหมด วัดนี้เป็นวัดไม่เก็บ พุดได้อย่างชัดเจน หัวหน้าวัดคือเรา ไม่เก็บ เพราะฉะนั้นทุกอย่างจึงไหลออกด้วยความเมตตาสงเคราะห์โลกด้วยกันหมด เอละให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz